

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟ ρώτημα πού έβαλε τὸ περιοδικὸ «Θεατῆς»: «ποῖὸ εἶναι τὸ σημαντικώτερο πνευματικὸ γεγονός μέσα στὴν τελευταία ἑκατονταετία», οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς Λογίους μας ἀπαντήσανε πὺς εἶναι τὸ γλωσσικὸ κίνημα κ' ἡ ἐπιπράτση τῆς Δημοτικῆς στὸν πεζὸ καὶ στὸν ἔμμετρο λόγο. Σήμερα κανένας τίμιος λόγιος, εἶπε ὁ Δάφνης, δὲ γράφει στὴ λεγόμενη Καθαρεύουσα, καὶ ὁ Βουτυρᾶς τένισε πὺς ἔγινε τὸ θαῦμα, τὴν ἐποχὴ πού ἄλλοι λαοὶ ἀνακαλύψανε τὸ μπαροῦτι καὶ ἄγνωστες Ἡπειροῦς, ν' ἀνακαλύψουμε κ' ἐμεῖς μέσα στὰ ἑκατὸ αὐτὰ χρόνια... τὴ γλῶσσα μας. Μονάχα μερικοὶ νεαροὶ καὶ κἀνα-δου καταφερτζῆδες τῶν Γραμμάτων, φαίνεται νὰ μὴν πήρανε εἰδηση ἀπ' αὐτὰ πού γινῆκανε. Κ' ἐγκλοθεοῦνε ν' ἀνακατεύουμε τὴ μίση-καθαρεύουσα στὰ γραφτὰ τους, τάχατε «μοντερνίζοντες» σ' ἐτοῦτο.

ΓΙΟΡΤΑΣΤΗΚΑΝΕ τὰ ἑκατόχρονα τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ τοῦ τόπου, καὶ δὲ βρέθηκε μέσα στὴν ὑπέροψη Ἀκαδημία μας ἕνας Ἄνθρωπος (ἀριθμὸς 1), ἕνας ἐμπνευσμένος Ποιητῆς. ὅταν τὸ Βαλαωρίτη σὲ παλιότερα χρόνια, νὰ ἐξυμνήσει τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονός, νὰ μᾶς τὸ ζωντανέψει τέλος πάντων μὲ τὸν παλιὸ καὶ τὴ ζωντάνια πού δίνει μονάχα ὁ ζωντανὸς λόγος, ἡ Δημοτικὴ μας γλῶσσα. Ὅλοι τους ὅσοι μιλήσανε, δὲν κατορθῶσαν νὰ δονιστοῦνε ἀπὸ μὴ συγκίνηση, νὰ πετάξουνε πῶς πάνω ἀπὸ τὰ κοινὰ καὶ τὰ «τετριμμένα» τῶν Πανηγυρικῶν. Σκύψανε μὲ τὴν «δίκελλαν τοῦ Ἱστοριοδίφου ἀνά χεῖρας» νὰ σκάψουνε, θάλεγε κανεὶς, σὲ πετρωμένη γῆ καὶ σ' ἀχάριστο χῶμα. Μὲ κινεζικὴ ὅμως γλῶσσα δὲν ἀνασταίνονται οὔτε ζωγραφίζονται ἠρωϊκῆς ἐποποιῆς. Ἀπομένει μονάχα ἕνα αἶσχος πὺς μέσα σὲ μὴ ὀλόκληρη Ἀκαδημία καὶ εἰδικώτερα σὲ μὴ πεντάδα Λογίων καὶ Ποιητῶν, δὲ βρέθηκε ἕνας νεώτερος—τὸ ξαναλέμε—Βαλαωρίτης. Ὁ Παλαμᾶς σταμάτησε φαίνεται στὴν παλιά, ἐδῶ κ' ἔζη χρόνια, ὁμιλία του στὰ ἑκατόχρονα τοῦ Μπαίρον, πού τόσο μᾶς εἶχε συγκινήσει...

ΑΜ' τὰ βραβεῖα, τὰ περίφημα βραβεῖα πού μοίρασε στὶς 25 τοῦ Μάρτη ἡ Ἀκαδημία; Τί τρικοῦβερτο γλέντι καὶ αὐτό! Ἐπειδὴ ἔτυχε, ὅλοι τους σχεδόν, ἐπιστήμονες καὶ μὴ, χρισμένοι ὡστόσο Ἀκαδημαῖκοι νάχουνε κάποια ὑποχρέωση σὲ ἀπογευματινὴ ἑφημερίδα, μὲ ἀγαθὴ τὴν καρδιά βραβέψανε τὰ διηγήματα τοῦ Διευθυντῆ της, ἄσχετο ἂν αὐτὰ δὲν ξεπερνᾶνε τὸ μέτριο καὶ ἂν εἶναι γραμμένα σὲ πρόχειρη καὶ δημοσιογραφικὴ γλῶσσα. Ἰσαῖσα ὅμως αὐτό,—τὸ τελευταῖο μάλιστα—εἶναι πού τὰ χαρακτηρίζει καὶ τὰ κάνει βραβεύσιμα ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Ἡ γλῶσσα τους! Πού, ὅπως ἐδήλωσε ὁ σοφολογιώτατος κ. Μεγάροδος στὴν εἰσήγησή του «δὲν εἶναι ἀπέσταγμα προχειρῶν γλωσσολόγων!...» Εἶναι ἡ σημερινὴ κοῦφια καὶ ἀκαταστάλαχτη, ἀνόητη καὶ μπασταρδεμένη Ἀκαδημαϊκὴ μας γλῶσσα, πού νὰ τὴνε χαίρουνται. Καὶ νὰ βγάξουνε μ' αὐτὴνε Πανηγυρικοὺς λόγους καὶ τετράσφες ἀποφάσεις!... Τοῦ χρόνου ἐλπίζουμε καὶ ἄλλοι διευθυντῆς Ἐφημερίδων, νὰ διεκδικήσουνε τὸ βραβεῖο. Ὁ Χαμέδρακας λόγου χάρι

τῆς «Βροντῆς» ἢ κανένας ἄλλος γλαφυρὸς κρονογράφος, ὅταν τὸν περαινὸ Ζαχαρία!...

ΟΙ Νέοι τῆς «Προῆς» ἐξακολουθοῦνε τὶς ἀνακρίβειες, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ τους ζῆλο ν' ἀντικροθεοῦνε τὸ «Νουμᾶ» καὶ νὰ δέχονται ἀβασάνιστα ὅποιες καὶ ἂν τύχει πληροφῆριες. Μετὰ τὸ ἀνέκδοτο Ἑφταλιώτη, πού δὲν εἶχανε τὸ ἠθικὸ σθένος μόνει τους νὰ τὸ ἐπανορθῶσουνε, ἀφοῦ ζαίρανε πὺς δὲν εἶταν ἀνέκδοτο, πολὺ πρὶν τὸ μάθουνε ἄλλοι, οἱ ἀγαθώτατοι αὐτοὶ Νέοι πῆσαν σὲ καινούργια γκάφα μὲ τὰ ξανατυπωμένα καὶ ἀτύπωτα στὸ Νουμᾶ, πού ἀναγκαστήκανε προχτῆς νὰ διορθῶσουνε «μ' εὐχαρίστηση μὴ μικρὴ ὡστόσο ἀνακρίβεια», πεισμένοι ἀπὸ γράμμα τοῦ Ροδά. Τώρα πάλι καταγγέλλουνε «γεγονότα, ἀνάξια γι' ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων...» μὰ ὅσο καὶ ἂν ὑπάρχει γι' αὐτὰ ἄλλωσι, ὅπως τὸ ζαίρουνε, τοῦ Παπαδήμα, ἀηδιασμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ ἀπὸ σεβασμὸ τέλος πάντων στοὺς συνεργάτες μας, πού δὲ μᾶς χρωστᾶνε τίποτα νὰ τοὺς ἀνακατεύουμε μὲ τὰ φιλολογικὰ πῆγυρα, τὴν ἀφή-ουμε κατὰ μέρος καὶ δὲν τὴνε μεταχειρίζομαστε. Σταματᾶμε δηλαδὴ ὡς ἐδῶ αὐτὸ τὸ γαῖτάνι μ' ἀνθρώπους, πού δὲν ἀποχτήσανε ἀκόμα καμιά σεβαρότητα καὶ πού τοὺς ἀρέσει φαίνεται νὰ παιδιαρίζουνε καὶ μέσα στὰ Γράμματα, ὅς νάνα πρωτόκολλα μαθητοῦδια πού χαριεντίζονται μετὰ τῶν τους.

ΜΕΤΑ τὸ πανηγυρικὸ γιὰ τὸ Φῶσκολο, ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» ἔβγαλε αὐτῆς τὶς μέρες ἕνα λεύκωμα ἀφιερωμένο στὸν ποιητὴ τοῦ «Ὀρκου» Γεράσιμο Μαρκορά. Καλοτυπωμένο τὸ βιβλίον στὰ Τυπογραφεῖα Καλλῆργη, μὲ ἀρκετὴ ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ στὸ ζεδιᾶλεγμα καὶ στὴν κατάταξη τῆς ὕλης, εἶναι ἀπὸ κείνα τὰ πολύτιμα ἐφόδια πού δὲν πρέπει νὰ λείπουνε ἀπὸ καμιά βιβλιοθήκη. Μᾶς δίνεται ὀλόκληρη ἡ φυσιογνωμία τοῦ Κερκυραίου ποιητῆ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους πού δεχτήκανε καὶ ἀγαπήσανε τὴ Δημοτικὴ μας. Ἡ κ. Μινώτου ἀξίζει τὴν ἐνθάρρυνση ὅλων μας γιὰ τὴν ἀφιλόκερδη συμβολὴ της στὰ Γράμματα.

ΧΑΙΡΕΤΑΜΕ τὴν ἔκδοσι τῶν Νέων, μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ φίλος Μπασιῆς θ' ἀκολουθήσει σταθερώτερο δρόμο γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἑφημερίδας τῶν καὶ τῶν Γραμμάτων. Τὰ «Νέα»—εἶδος «Nouvelles Litteraires»—συμπληρῶνουνε μὴ ἔλλειψη πού ὅσο νάνα ὑπάρχει.

ΣΤΟ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ Ταγκόπουλου, στὸ Μαρούσι, ξαναζωντανεύονται τὰ Κυριακάτικα ἀπογεύματα οἱ παλιῆς φιλικῆς συγκεντρώσεις τοῦ «Νουμᾶ». Ταχτικώτατα ἔρχονται καὶ περνᾶνε μαζί τους εὐχάριστος ὥρες, μὲ φιλολογικῆς κουβέντες, ἀνέκδοτα καὶ ἀστεία, ἀπὸ τοὺς δικούς μας ὁ Φιλήντας, γείτονας στοὺς Ποδαράδες, ὁ ἀπονεδὸς φίλος Φῶτος Γιούλλης καὶ ἡ Δῶδα Ναυσικὰ Γεωργιάδη ἀπὸ τὸ Χαλάντρι, καὶ πολλοὶ φίλοι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπως ὁ 1. Οἰκονομίδης μὲ τὴν κ. Φούλα Οἰκονομίδη καὶ τὴ χαριτωμένη Μιράντα τους, ἡ ποιήτρια κ. Λιλή Μ. Ἰακωβίδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Μεσολογγίτη, ὁ πιστὸς στὶς συγκεντρώσεις μας Γεράσιμος Σπαταλάς, ὁ παραστικὸς γιὰ λίγες μέρες Γυμνασιάρχης Αἰγίου Ἄντ.

Ἀντωνάκος, ὁ Ἀλέκος Δρακόπουλος, ὁ νέος ποιητής Θ. Σκουρλής, ὁ Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος, καὶ τελευταία ὁ δικός μας Κίμωνας Μιχαηλίδης - ὁ Πετρανός. Τὴν Κυριακὴ μάλιστα τῶν Βαγιῶν εἶχαμε τὸ εὐτύχημα νὰ βρισκῆται στὴ συντροφιά μας καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ταχυδρόμου» Μυτιλήνης καὶ γνωστὸς λογογράφος Στρατῆς Μυριβήλης, ποὺ τυπώνει αὐτὲς τὶς μέρες τὸ δυνατό καὶ ψυχολογημένο ἔργο του «Ζωὴ ἐν τάφῳ...». Τὰ Κυριακάτικα αὐτὰ ἀπομεινόμερα εἶναι μιὰ ξεκούραση μέσα στὸν τραχὺ ἀγῶνα ποὺ ἀναλάβαμε.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΣΜΟΙ

Λάβαμε ἀπὸ τὸ φίλο κ. Δ. Γληνὸ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

11 τοῦ Ἀπριλίου 1930

Φίλε κ. Ταγκόπουλε,

Σὲ σὰς, ποὺ κληρονομήσατε τὴν παράδοση τοῦ «Νουμά» καὶ τῶν ἀγῶνων του, γνωστοποιῶ ἕνα γεγονός, ποὺ πιστεῖω νὰ συμφωνήσετε μαζί μου, δὲν εἶναι προσωπικό, μὰ ἐνδιαφέρει ὅλη τὴ διάνοηση τοῦ τόπου τούτου. Στὰ 1927 δημοσίευσα στὸ Περιοδικὸ «Ἀναγέννηση» μελέτη τοῦ Καζαντζάκη μετὸν τίτλο «Ἀσκητικὴ ἢ Salvatores Dei, μελέτη φιλοσοφικὴ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀξία της καὶ μετὰ πνεῦμα θερησκευτικὸ γραμμένη. Λοιπὸν χρὲς τὸ πρῶτ' ἔλαβα κλήση ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ παραπέμπουμαι ἐγὼ καὶ ὁ Καζαντζάκης «δι' ἀπευθίσιας κλήσεως», δηλ. χωρὶς κἀν ἀνάκριση καὶ παραπεμπτικὸ βούλευμα, νὰ δικαστοῦμε στὶς 10 Ἰουνίου «ἐπὶ χλευασμῶ τῆς θρησκείας». Νομίζω πὼς τὸ ζήτημα μπαίνει πᾶς ἄν μπορεῖ νὰ στοχάζεται καὶ νὰ γράφει τοὺς στοχασμούς του ἕνας ἄνθρωπος στὴν Ἑλλάδα.

Με πολλὴ τιμὴ

Δ. ΓΛΗΝΟΣ

Σπουδαῖο εἶναι τὸ ζήτημα ποὺ ἀγγίζει τὸ γράμμα τοῦ κ. Γληνοῦ. Ἄν τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔθνος γιορτάζει ἐπίσημα τὴν ἑκατόχρονα τῆς ἀνεξαρτησίας του εἶναι γραμμένο κατὰ τέτοιον τρόπο νὰ ποδοπατιέται ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψης—τὴ γελοιοποίηση αὐτοῦ τοῦ πανηγυρισμοῦ! Ἕνας ἄνθρωπος ἐπειδὴ στοχάστηκε ἀντίθετα ἀπὸ τὶς πισωδρομικὰς ἰδέες, δὲν παίρνουμε τοιοῦτο ὑπαλλήλου καὶ τότε;—ἐδῶ καὶ τρία χρόνια!—νὰ σέρνεται σήμερον σὰν ἐγκληματίας γιὰ νὰ δικαστεῖ σύμφωνα μετὰ τὰ ἄρθρα Ποινικοῦ Νόμου ποὺ ἐγινε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια προηγήτερα! Καὶ τοῦλάχιστο νὰ εἶτανε καὶ ἀντιθερησκευτικὸ τὸ βιβλίον τοῦ Καζαντζάκη! Ἰσα ἴσα κατηγορήθηκε ὁ συγγραφέας γιὰ μυστικισμό καὶ ἀγῶνη θερησκευτικότητα ἀπὸ τοὺς πρῶτο προσηγορημένους. Μὰ δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμιά συνέπεια στὶς ἐνέργειαι τῶν κρατικῶν ὁργάνων; Καθένας προεστῆμενος ἢ ἀνώτερος δὲν ἐλέγχει αὐτὲς τὶς ὑπερβασιές; Τότες τί φωνάζουνε οἱ διάφοροι ρήτορες τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Πανεπιστημίου πῶς; «ὡς λέξεις Ἑλλὰς εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὴν λέξιν Ἑλευθερία»: Δὲν ντρέπονται :

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ «Ἑλληνογερμανικὴ Ἑταιρία Ἀθηνῶν» προκήρυξε διαγωνισμό γιὰ μετάφραση γερμανικῶν διηγημάτων στὰ ἑλληνικά μετὰ τὸ ἀκόλουθον ὄρος:

Τὰ διηγήματα ποὺ θὰ μεταφραστοῦν πρέπει νὰ ἔχουνε δημοσιευτεῖ στὰ γερμανικά ὑστερὰ ἀπὸ τὸ 1900.

Ἡ μετάφραση νὰ δημοσιευτεῖ σὲ ἑλληνικὸ βιβλίον, περιοδικὸ ἢ ἐφημερίδα ἕως τὶς 30 τοῦ Σεπτεμβρίου 1930, καὶ νὰ μὴν εἶναι συντομώτερον ἀπὸ

τρὶς μῆτε πέρα ἀπὸ δώδεκα σελίδες τυπογραφικὰς.

Τὸ ἔργο ποὺ θὰ μεταφραστῆ νὰ ἔχει φιλολογικὴ ἀξία, καὶ ἡ μετάφραση νὰ εἶναι, λέει ἡ προκήρυξις, εἰς κανονισμένην νεολληνικὴν φιλολογικὴν γλῶσσον, ποὺ πᾶει νὰ πεῖ σὲ κανονισμένη δημοτικὴ.

Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ πρέπει νὰ στείλουν δύο ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ ἔντυπον, ὅπου θὰ δημοσιευτεῖ ἡ μετάφραση, στὰ γραφεῖα τῆς «Ἑλληνογερμανικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν», ὁδὸς Ἰπποκράτους 89.

Πρέπει ἀκόμα νὰ στείλουν ἀντίτυπον ἢ ἀντίγραφο τοῦ γερμανικοῦ κειμένου καὶ, μαζί, μέσα σ' ἕναν κλειστὸ φάκελλο, τὸ ὄνομά τους καὶ μικρὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Ἀπάνω στὸ φάκελλο θὰ γράφουν τὸν τίτλον, ποὺ θὰ βάλουν στὴν μετάφραση καὶ ἕνα ρητὸ.

Τὴ μετάφραση θὰ κρίνει ἐλεύθερα μιὰ ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ διορίσει ἡ Ἑταιρία καὶ ποὺ τὰ μέλη της, Ἕλληνες καὶ Γερμανοὶ, θὰ γίνουν γνωστά πρὶν ἀπὸ τὶς 30 τοῦ Σεπτεμβρίου.

Θὰ δοθῶν δύο βραβεῖα, ἐνῶσα θὰ βρεθοῦν κατ'ἀλλήλους ἐργασίαι, τὸ ἕνα ἀπὸ 1500 δρ. καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ 500 δρ., καὶ θὰ ἐπαινεθοῦν καὶ ἄλλα πέντε μεταφράσματα.

Οἱ ἐργασίαι ποὺ θὰ βραβευτοῦν καὶ ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἐπαινεθοῦν θὰ γίνον ζήτημα τῆς Ἑταιρίας, ποὺ θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὶς δημοσιεύει γιὰ λογαριασμό της, μετὰ τὸ ὄνομα τῶν μεταφραστῶν καὶ ἕνα μικρὸ γιὰ τὸν καθένα βιογραφικὸ σημεῖωμα, σὲ ἰδιαίτερον βιβλίον, ὅταν θὰ ἔχει ἀρκετὴν ὄλη γιὰ νὰ σχηματίσει ἕναν τόμον.

Ἡ κρίσις τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων θὰ γίνῃ δημόσια, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ δημοσιευτεῖ. Τὰ ἔργα ποὺ δὲ θὰ εἶναι μέσα σὲ κεῖνι ποὺ θὰ βραβευτοῦν ἢ θὰ ἐπαινεθοῦν, θὰ μποροῦν ἐκεῖνοι ποὺ τίσταναι νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας, ὀνομάζοντας τὸν τίτλον τοῦ ἔργου καὶ τὸ ρητὸ ποὺ θάχουν ὁ καθένας τους γράφει ἀπάνω στὸ φάκελλο.

Ὁ «Νουμάς» μετὰ πολλὴ εὐχαρίστηση θὰ δημοσιεύει ἔργα ἀπὸ τὴ γερμανικὴ λογοτεχνία τῶν 30 τελευταίων χρόνων, μεταφρασμένα σὲ σωστὴ καὶ στρωτὴ δημοτικὴ, βοηθώντας ἔτσι ἕνα ἔργο πολιτισμοῦ, ὅπως εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς καλῆς ξένης λογοτεχνίας στὸν τόπον μας.

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

Σὲ ἱστορικὰ μελετήματα τοῦ Διον. Κόκκινου ποὺ δημοσιεύονται σὲ μιὰ καθημερινὴ ἐφημερίδα εἶδα γιὰ τὸνομα αὐτὸ τὴν ἐξήγησιν, ὅτι, στὰ βαφτίσια τοῦ γνωστοῦ ἀγωνιστῆ ποὺ τόχε, ἐγινε τὸ λάθος νὰ εἰπωθῆ στὸν πατὰ ὄνομα Φηλυκο, τὸ Πανούρια, καὶ, σὰν τὸ φώναξε ὁ πατὴρ καὶ γέλασε ὁ κόσμος, ἐπλάστιχε ἀπὸ τὸ Πανούρια καὶ ἔμεινε στὸ παιδί ὁ ἀρσενικός αὐτὸς ὀνοματικὸς τύπος. Ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι παραμυθιένια, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ποὺ κυκλοφοροῦνε, λ. χ. ὅτι ὁ Φινόπουλος πήρε τὸνομά του γιὰτι τοιοῦσε πρᾶμα φίνο, ὁ Τράγκας, γιὰτι κάθε βράδι κείνοι ποὺ περνοῦσαν κάτου ἀπ' τὸ σπῆτι του ἀκούων ἀπὸ πάντων τὸν ἦχον τράγκ τράγκ ἀπὸ τὸ μέτρομα τῶν λεφτῶν του, ὁ Παπακλέσσας, γιὰτι ἀντὶς «πρὸς Ἐφεσίους» λάθεψε κάποτε καὶ διάβασε «πρὸς Ἐφλεσίους», ὁ Μοσχονᾶς, γιὰτι εἶναι λέει, ἀπὸ τὰ Μοσχονήσια, κλπ. Τὸ Πανούριας (καὶ Πανούριος) εἶναι, ὅπως τὸ ἐξηγήθη στὶς «Βόλτες ὀνοματολογικῆς» σελ. 232, ὄνομα μετὰ συγκομιμένην κατάληξιν παράγωγον ἀπὸ Πανούρηος καὶ Πανούριος, ὀνόματα ποὺ ὑπάρχουν τώρα ὡς οἰκονομικὰ καὶ ποὺ εἶναι ἐπίσης παράγωγα ἀπὸ Πανός. Εἶναι σχηματισμένον ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ Φλώρηος τὸ Φλωριάς (Florianus),

από τὸ Καστόρης (οἰκ.) τὸ Καστοργιάς, ἀπὸ τὸ Λουκάρης τὸ Λουκαριάς, ἀπὸ τὸ Λυκούρης τὸ Λυκουργιάς, ἀπὸ τὸ Βασίλης τὸ Βασιλιάς (βαφτ. καὶ οἰκογ.), ἀπὸ τὸ Γαρουφαλῆς τὸ Γαρουφαλιάς, ἀπὸ τὸ Πετρούνης τὸ Πετρουνιάς κτλ. Καὶ γὰρ τὸ θηλυκὸ Πανώρια ἔχω ἐπίσης τὴ γνῶμη ὅτι εἶναι γέννημα τοῦ Πάνος καὶ οὐ παρετυμολογήθηκε καὶ νομίστηκε πὼς εἶναι ἀπ' τὸ ἐπίθετο πανώριος. Ἀλλὰ γὰρ τὸ θηλυκὸ τέλος πάντων δὲν ἐπιμένω καὶ τόσο. Ἄρα ὅσον εἶναι χτήμα τοῦ «ὠραίου φύλου», ἄς πιστεύῃ ὅποιος θέλει πὼς εἶναι ἀπὸ πανώριος.

Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΕΜΑΡΚ

Πληροφορήθηκα πὼς μερικοὶ φίλοι δημοτικιστῆς στὴν Ἑλλάδα θύμωσαν γιὰ μερικὰ γερά λόγια στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου μου «Ἰωσήφ Μάγνους Βένερ» (Νουμάς ἀρ. 7). Λένε πὼς ὁ Ρεμάρκ ἔγραψε ρεαλιστικά καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίστηκε στὸ γνωστὸ του πολεμικὸ ρομάντσο «Γλάσσα γεμάτη ἀπὸ βρωμιές, καὶ πὼς ἔκανα πολὺ ἀσχημὰ νὰ ἐκφρασθῶ ἔτσι περιφρονητικά γιὰ τὸν ἀγαπημένον τους συγγραφέα.

Συμβουλευθῶ λοιπὸν τοὺς παραπάνω νὰ διαβάσουν στὸ ἴδιον φύλλο τοῦ «Νουμάς» (πελ. 102), τί λέει ὁ μιχαρίτης Ταγκόπουλος, ὁ ἀξέχαστός μου φίλος καὶ συνεργάτης, γιὰ τὸ ρεαλισμὸ, καὶ ἄς ἔχουν ὅτ' ὄψη τους τὰ ὁμοίωρα αὐτὰ λόγια ἂν καμιά φορά ἀποφασίσουνε καὶ γράψουνε ρεαλιστικά ἔργα. Μόναχο, 12.4.80

ΔΡ. Α. ΣΤΑΤ'Ι'Ν ΒΕΤΖ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗ «Ο Ἀκούμας», 1929.

Αὐτὸς ἦταν ὁ κλέφτης πού ὕστερα ἀπὸ πολλὰ τὸν ἐπίστανε. Εἶχε ρημάξει ἀνθρώπους, τοὺς πλούσιους, μὰ εἶχε στερεώσει καὶ ἄλλους, γυναῖκες καὶ παιδιά, ταπεινοὺς καὶ καταφρονημένους. Ἦταν ἕνας ἀνθρωπος πού γεννήθηκε γιὰ ὅλους». Ἔτσι χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας τὸν ἥρωά του. Πρόκειται γιὰ ἕναν τύπο περιέργου κλέφτη, ἀγαθοῦ, ἀνισόροπου κάποιος, πού ἐγκληματεῖ καὶ συνίμα φιλοσοφεῖ πάνω στὶς πράξεις του. Τὸ ἔργο δὲν ἔχει ὑπόθεση. Εἶναι μιά σειρά ἐπεισοδίων καὶ σκέψεων τοῦ Ἀκούμα. Ὁ τύπος θυμίζει ἀνάλογους τύπους τοῦ Κνουτ Χάμσον. Καὶ στὸν τρόπο πού πραγματεύεται τὸ θέμα καὶ στὴ φρασσεολογία καὶ στὴ σκέψη φαίνεται καθαρὰ ἡ ἐπίδραση τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ συγγραφέα. Ὅποσδήποτε τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ κ. Μεσολογγίτης ζαίρει νὰ γράφῃ. Ἐπίσης σπουδαῖο εἶναι πὼς τοῦ ἀρέσει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χλιοπατημένα καὶ νὰ ζητήῃ κάτι καινούριον, πρωτοεῖπωτο, στὸν τόπο μας βέβαια, γιὰτὶ ὅσο αὐτὰ εἶναι συνηθισμένα. Ἔτσι ἀρχίζει καὶ ὁ Χάμσον νὰ ἐπιηρεάζῃ τὴ λογοτεχνία μας. Ἔως τὴν ὥρα ἔχουμε δυὸ πού ἀκολουθοῦνε τ' ἀχνάρια του, τὸν κ. Μεσολογγίτη καὶ τὸ Θαλῆ Νάση πού ἔχει βραβεύτῃ στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ζηράκη. Τὸ βιβλιωμακί τοῦ κ. Μεσολογγίτη εἶναι μιά καλὴ ὑπόσχεση.

Κ ΠΑΡ.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΓΓΙΑΝ: «Ἡ ζωὴ στὸ χωριὸ μου, Ἄσμα ἀσμάτων, σατυρικά». Ἀθήνα 1929, σελ. 87. Ἀρ. 30.

Στίχοι, στίχοι, στίχοι! Πλέοιμε εὐνησιμένοι στ' ἀρμονία τὰ πέλαγα τοῦ λυγρισμοῦ! Χίλιες διὰ γνόμους ἀκούστηκαν γιὰ τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς σημερινῆς λογοτεχνίας μας ἀλλὰ δὲ φαίνεται νὰ τὸ ἐξηγήσανε ἀρεκέτ' ἔμπορεῖ τὸ πνεῦμα μας νὰ μὴν εἶναι ὠρμηκὸ ἀκόμα γιὰ τὰ βαρεὰ ἔργα τοῦ πεζοῦ λόγου, μπορεῖ ἢ ξεχωριστὴ μορφή τοῦ ἔμμετρον

λόγου νὰ μᾶς κάνει νὰ τοῦ δίνουμε ἰδιώτερη σημασία καὶ νὰ ποθοῦμε τὰ ρυθμικὰ χαρακτηριστικά του, μπορεῖ πάλι νὰ προσπαθοῦμε νὰ σκεπασοῦμε μὲ τὴν ἔξωτερικὴ τεχνικὴ τοῦ τῆ βαθειὰ καὶ ἀγνότερη ἔλλειψη τοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς σκέψης.

Ἔτσι τὸ κάθε τι γίνεται ποίημα. ντύνεται δηλαδή μὲ τὸ φανταχτερὸ τοῦ στίχου φόρεμα, πού τις περισσότερες φορές εἶναι καὶ τρομερὰ κακορομένο, καὶ παρουσιάζεται μὲ τὴν ἀξίωση νὰ ἐπιβληθεῖ ὡς σοβαρὴ ποιητικὴ μορφή. Μὰ τὸ ὅσοο δὲν κάνει πάντα τὸν καλόγερο καὶ τότε τόσο τὸ χειρότερον ἂν «λουλούδι (τὰ τραγούδι μου) σὰς φέρνω σὲ πανέρι», καθὼς λέει ἀντὶ γιὰ πρόλογο ὁ ποιητής. Βέβαια εἶναι ὠραῖα τὰ βουὰ καὶ οἱ κάμποι, τὰ ταπεινὰ χωριά μὲ τ' ἀπλοϊκὰ γλῶσσά ἔθιμά τους, μὰ ἡ ἀπλή σὲ στίχους (καὶ μάλιστα πολλὰς φορές κακότεχνους) ἀφήγησι τοῦ πὼς γίνεται ἕνας γάμος στὸ τάδε χωριὸ τῆς Ἠλείου ἢ πὼς βγαίνουνε στὸ κινῆρι τῆς πέδικας ἢ πὼς πᾶει κανεὶς «καβίλλα στα ἐδωδιάσματα τὸν ὄρθρον μενεξέδων» καὶ βρισκεῖ τὴν καλή του «κοντακινὰ στὸν ἥλιο», ἢ νὰ θυμᾶται πὼς μικρὸ παιδί πήγαινε μπροστὰ ἀπ' τὸ «ψίκα» τὰ πασομάκια πού «μύριζαν μεθυστικὰ γκούλι καὶ καρυοφύλλι καὶ τοῦ στίχου νύμφης φέρει τὰ μικροποδαράκια» δὲν εἶναι δίχως ἄλλο ποίημα. Ἀλλὰ καὶ στὰ σατυρικά του δὲ μᾶς μαθαίνει τίποτε τὸ καινούριον, ὅταν βάνει τὴ γυναῖκα νὰ μᾶς λέει:

Κάθε καλὸ ζητεῖτε νὰ τῶβρετε μπροστὰ μου,
ἢ σφαῖρα γῆ κινεῖται στὴν περιφέρειά μου(!).

ἢ πράγματα πασίγνωστα πού καὶ τὰ μικρὰ παιδιά τὰ ξαίρουνε, ὅπως π. γ.

«γεροὺ στα σκέλη κοίβ' ἀποῦ
τὸν κόσμον πού χαλαίει».

ἢ κάτι ἄλλα πράγματα, σὰν αὐτὰ πού λέει ὁ μικρομέγας:

«πὺν πρὶν ἀκόμα γεννηθῆ σερραίνιζε μὲ κοιλί
τὸν κόσμον ἀπὸ μιά τρέπα»

Μὰ οὔτε καὶ κανένα ἰδιώτερον ἐνδιαφέρον μπορεῖ νῆξει ἂν ὁ κ. Η. Π. μεγάλωσε τὴν κοπέλλα του μὲ τοῦ πονητοῦ τὸ γάλα «κι' ἀδειασε τὸ ἀνόνημο δοχεῖο» ἢ ἂν ὁ κ. Δελῆς δὲ θὰ βγάλει τὸ «Ἄνοι κίτων» γιὰτὶ:

καθίξι γιὰ τὸν Δράζον τοῦ ὁ ποιητῆς φουνίζει!

Μέσα ὅμως σ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει καὶ μιά μεγάλη ἀλήθεια, πού θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἐπαναλάβοιμε στὸν ποιητὴ τῆς καὶ σὲ πολλοὺς συναδέλφους του:

Νῦ χρυσοθῆ τὸ χέρι σου
πού πέταξε τὴν πένα
καὶ πήρε τὸ τοσι!

ΧΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗ: «Πληγὲς καὶ Φραγγέλιον» σελ. 400. Ἐκδοσὴ Κοραῆ. Ἀθήνα 1930. Ἀρ. 40.

Εἶναι τὸ δεύτερον βιβλίον πού μᾶς χαρίζει μέσα σὲ μικρὸ σχετικὰ διάστημα ὁ πολιτευτῆς καὶ λόγιος κ. Χρ. Βασιλακάκης. Ἀληθινὸ φραγγέλιον γιὰ μερικὲς κοινωνικὲς πληγὲς, πού τις ζωγραφίζει μὲ δυνατὰ χρώματα καὶ τις κεντηαίνει σενίμα ὅσο παίρνει. Οἱ σκέψεις τοῦ συγγραφέα, γιὰ τὴν καθυστερημένη καὶ πολυβασανισμένη ζωὴ τοῦ ἐπαρχιωτῆ, ἀντίκεινται στὶς πολιτικὲς κακοήθειες πού τότε βασιλεύουνε. εἶναι μεστὲς ἀπὸ βαθειὰ νοήματα καὶ αἰματηρὲς ἀλήθειες, ἀκριβῆς τις ἀλήθειες ἐκείνες, πού λέει ὁ ποιητής, πὼς δὲν ἀρκοῦνε μονάχα νὰ λάμπουνε μὰ πρέπει καὶ νὰ σφάζουνε κάποιες φορές. Τὸ μόνον ψεγάδι τοῦ βιβλίου εἶναι ἡ κάπως ἀνατάστατη καὶ ἀκανόνιστη γλῶσσα του—πράγμα πού φαίνεται πὼς δὲν τὸ καλοπόρσεξε καὶ ἐπιμελήθηκε αὐτὴ τὴ φορά ὁ κ. Βασιλακάκης, ἐνὸς μὲ τὸ «Χαρτοπαίχτη» του—τὸ παλιότερον ἔργον του—μᾶς εἶχε δωσμένα σελίδες μ' ἕναν ἀξιοζήλευτον γλωσσικὸ πλοῦτον καὶ ἠθογραφικὸν χροῖμα.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ: «Οι τάσεις της μεταπολεμικής λογοτεχνίας», σελ. 20. Πειραιάς 1929.

Η σύντομη αυτή τεχνολογική μελέτη έρχεται σά συμπλήρωμα έπίσης σέ καλύτερες μελέτες που έχει κάνει ο κ. Μιχ. Πετριδής σέ ζητήματα τών Γραμμάτων μας. Έξετάζει τις σχολές και τις τάσεις που δημιούργησε ή μεταπολεμική εποχή στη λογοτεχνία μας, δίνει πολύ σωστούς χαρακτηρισμούς γιά τή νεοκλασική τέχνη και ποίηση—τή κυρωμένη, όπως λέει, από τή μηχανιστική αντίληψη της ζωής, —και παίρνοντας γιά βάση πως ή Τέχνη είναι μια αιδιότατη, δηλαδή μονάκι Τέχνη, βγάζει τά συμπεράσματά του γιά όλα—νεορομαντισμό, υπερωρεϊσισμό, πριμιτιβισμό, κτλ. κτλ.—μέ άρκετή σαφήνεια, ζωτικό νοή και αλάθητο μάτι. Τό τόσο σύντομο μιά και καλογραμμένο αυτό βιβλιαράκι θ' άξιζε ξεχωριστά νά διαβαστεί και νά προσεχτεί από μερικούς ασπάλαντες τών Γραμμάτων. Θα τούς άνοιξε σίγουρα τά μάτια.

COSTIS PALAMAS: «hoix de Poésies», traduction en vers par Pierre Baudry. Librairie Kauffmann, Athènes 1930. Fr. 10.

Ε. ΛΕΥΚΟΠΑΡΙΣΗ: «Ορίζοντες...». Έκδοση «Χαραυγής». Αθήνα 1930.

Μ. ΚΑΛΔΟΝΑΙΟΥ: «Αγροτικά». Αθήνα. 1930.

Α. ΑΡΓΗ: «Η Άσπραγή της Εύρώπης». Μυθιστόρημα. Αθήνα 1930. Δοχ. 25.

Ε. Γ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ: «Η έκθρόνιση τών Ολυμπίων Θεών». Έπιμετρο μονόπρακτο. Θεσσαλονίκη.

ΠΕΡΙΚΛΗ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΛΟΥΑΟΥ: «Κερδώ». Αθήνα 1930. Δοχ. 20.

Ι. ΙΕΓΕΡ: «Ιστορία της Ρωσικής Φιλολογίας». Μετάφραση Α. Παπαδήμα. Έκδοση Κ. Γκολόστρη. Αθήνα. Δοχ. 25.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

Πάλι καινούριο ζόζαλο σού πέταξαν νά γλύφης
όλοι της Άκαδημίας οι Χατζηδασκαλοί.
Τώρα λοιπόν ή γάθε τους άνομημα θά κρύφης
ή θά πεθάνης μάρτυρας μέσα στη φυλακή.

ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ

Έχεις όλα τα κορυφία
μέ τά μέσα σου τά πλάγια
σά γλυστράς—γιά αυτό και λάμπεις—
στην Άκαδημία νάμπης

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Στην άκαδημαϊκή σου ένω
μή χαλάς τή ζαχαρένια.
κι άν σού γύρισαν τήν πλάτη...
ζαίρσις κι άλλο μονοπάτι

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Στό έρχομενο φύλλο τού «Νομιά» —που θά ζαζλοφορήσει κι αυτό μέσα στην προθεσρία του, Ι με 5 Τοντίου— θά δημοσιευτεί ένα ολοζώντανο και καλογραμμένο διήγημα, που μιά έστειλε από τήν Πράγα ή κ. Σίτσι Καράσζακη. Τίτλος του ή «Ανυέλδρα». Έμπνευσμένο από τήν ζουλίδα της Μπρεμίας.

—Ο Σταίνμετζ, που έχει μεταφράσει σιά Γερμανικά τήν «Κερφένια Κουκλα» τού Χρηστομάνου.

παρουσίασε αυτό τον καιρό κι άλλες μεταφράσεις ελληνικών έργων σέ γερμανικά φύλλα. Ξαναζωντάνεψε στη γλώσσα του τόν «Άσπρος» τού Έφραλιώτη, που δημοσιεύτηκε στόν «Άγγελιαφόρο της Δρεσδής», τόν «Καρπούρη» τού Νιρβάνα κ' ένα διηγημάκι τού νέου διηγηματογράφου Ντόλη Νίτβα, ή «Κούνια».

Ο Σταίνμετζ είναι ένας από τους πιο καλούς και ζωήσιμους φίλους της νέας μας Λογοτεχνίας.

Σημειώνουμε τήν αντίρρηση του γιά όσους θέλανε νά του στέλνανε τά βιβλία τους:

Dr

Alex. Steinmetz.

Freystrasse 1/1

München 23

Bayern

— Στις 31 τού Μάρτη πέθανε σότερ' από όλιγοήμερη άρρώστια ο Τυμφορτός (Δημήτριος Παπαδόπουλος) συγγραφέας της «Ψαίξας τού Πέραν» και άλλων μυθιστορημάτων. Τήν κηδεία του παριζολοιόθησαν πολλοί λόγιοι και καλλιτέχνες και ο ποιητής Παλαμάς. Έπιζήδεια λόγια είπε ο Παφορίτης πολύ χαραχριστικά. Ο μακαρίτης Τυμφορτός άφησε διυθήρη και δωροσε έστελεστές της τόν Κώστα Παφορίτη και τόν Ρήγα Γκόλφη.

— Σέ κορυφή και κολοτυπωμένο βιβλιαράκι από 24 σελίδες και μέ τις φωτογραφίες τών Έφραλιώτηδων, έβγινε ή δημοσιεμένη στό «Νομιά» μελέτη τού Κίμωνα Μιχαηλίδη γιά τή Ζωή και τó έργο τού Άγγου Έφραλιώτη. Όσοι διαβίαννε τις όμορφωγραμμένες αυτές σελίδες και θέλουνε νά τις έχουνε συγκεντρωμένες και σέ βιβλίο, άς τó γυρέψουνε στά κεντρικότερα βιβλιοπωλεία, που πουλιέται δοχ. 7. ή άς γυρέψουνε στη διεύθυνση τού «Νομιά»: νά τούς τó στείλουνε.

—Ο Τεύχος «Ανθίας», που γιά αυτόνε γίνεται άρκετός λόγος τελευταία, είναι τó αξιολογότερο ποιητικό ταλέντο ανάμεσα στούς νέους, μιά ταλέντο δυστυχώς άδιαμόρφωτο και άνισο, που ενώ σού παρουσιάζει κάτι ποιήματα κυριολεκτικά άξιοθαύμαστα, από τήν άλλη μεριά κατακινάει ως τήν κατώτερη πεζολογική σκάλα, φτάνοντας κάποτε έκει που δέν πρέπει νά φτάνει ένας τέλειος ποιητής.

Παραδεχόμεστε πως τó τελευταίο έσως νά άφείλεται στό «καταστρεφτικό και φοροσοϊκό πάθος» τού τόν βαραινεί.

—Από τó δο τεύχο τού «Νομιά» ξανατυπώθηκε στόν Κυριακάτικο «Έθνικό Κήρυμα» της Ν. Υόρκης (16 τού Μάρτη 1930) τó διήγημα τού Πάνου Ταυζόπουλου «Casa Paterna», σκολιασμένο σέ προηγούμενο φύλλο της καθημερινής έκδοσης τού Έθν. Κήρυμα (4.3.30) με έπαινετικά λόγια.

—Στόν «Έλληνικό Τύπο» τού Σεζίγου (12.3.30) δημοσιεύτηκε από τή Ζωή που περυσ... τó δευτέρο από τά πολεμικά διηγήματα «Μελλοθάνατοι».

—Στό «Άηροκράτη» της Μυτιλήνης (6.4.30) τó τελευταίο πεζό τραγούδι τού Περγιαλίτη «Ένα Κυνόπορος».

—Στό τελευταίο φύλλο τού «Libre» (88-89, Févriar-Mars 1930) ο καθηγητής κ. Ρουσσέλ κρίνει τά τέσσαρα νεότερα ποιητικά βιβλία τού Κυριαζή «Παλιά Στράτα» ως τά «Όνόματα γιά τρεις Σταυρούς».

Έπίσης σέ σημείωμά του μέ τόν τίτλο «Nionios Eternels» σχολιάζει μέ άρκετά κέφι τó άρθρο τού Παφορίτη «Κριτικός Ύστερισμός πάνω στο Σολωμό» (Νομιά, άρ. 3. Άβρης 1929).

—Τή Μεγάλη Τετάρτη τó άπόγεμα γίνηκε στην αίθουσα της Πανεπιστημιακής Λέσχης φιλολογικό μνημόσυνο τού Κρανοστάκη, όπου μιλήσαν διάφοροι νενοί κι ο Λειβωντής της Πρωτοπορίας γιά τόν Κρανοστάκη «σύγχρονο ποιητή».

—Προκαλούμε τούς στοιχειοθέτες μας νά διαγυφούνε όποι ριζίζουνε τις λέξεις «μπιπλό, ταξίθετε, πιθανόν, έκτοτε, προσεοφλεί κτλ.» γιανι αυτές αποτελούνε προνόμιο νεομοντέρνου ποιητάστρου, που άγαναχτεί άμα τις βλέπει άναφερόμενες κι από άλλους.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Παρακαλούμε τούς Συνδρομητές τών Ἐπαρχιῶν καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ, πού καθυστεροῦνε ἀκόμα τή συνδρομή τους, νά μᾶς τήν ἐμβάσουνε μὲ συστημένο ἢ ταχυδρομική ἐπιταγή, λογαριάζοντας πὼς ὁ «Νουμάς», πού δὲν εἶναι κερδοσκοπική ἐπιχείρηση οὔτε καὶ διαθέτει κεφάλαια, ἔχει ἀνάγκη πρὶν ἀπ' ὅλα ἀπὸ τὴν ὑποστήριξη τῶν φίλων του γιὰ νὰ προκόψει.

Ἀντὼν. Κατζ. Ἀλιανού. Τὸ λάβαμε καὶ θὰ δημοσιευτῆι στὸ ἐρχόμενο, ἀν κ' ἔχουμε τὴ γνώμη πὼς ὁ φίλος σου Ν. Τωμαδάκης εἶναι ἕνας σχολαστικὸς καὶ ἀνισόρροπος τύπος, πού δὲν ἀξίζει μεγαλειότερη τροσογή. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωση τοῦλάχιστο μᾶς ἔδωσες μ'ἕνα καινούργιο ἄρθρο του στὸν «Κήρυκα» τῶν Χανιῶν (10.4.30) πού μιλάει γιὰ τὴ Δημοτικὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες της, πᾶν ἕνας ἀνίδεος δασκαλάκος—ἀνιστόρητος καὶ ἀζῶντος δηλαδὴ. Θεοδ. Ἀντ. Σέρρες: Ὅταν μᾶς γράφεις «Συνημμένως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀποστέλω δύο ποιήματά μου», τί θέλεις νὰ σοῦ ποῖμε γι' αὐτά; Πὼς εἶναι καλὰ; Ὅχι, παιδί μου! Ἕνας πού νοιώθει μέσῳ του κάποια ποιητικὴ σπύθα ἔχει στείλει κατὰ διαβόλου ὅλα αὐτά τὰ «συνημμένους!» Καὶ πῶς ξεκάθαρα: Τὰ ποιήματά σου δὲ μᾶς εἶπαν τίποτα. Ἰ. Ἐλ., Ἀθήνα. Καλοῦτσικα «τ' Ἀνοιξιάτικα Χαμόγελα», πού νὰ τὰ δουλέψεις νὰ γίνουνε καὶ χαμόγελα ποιητικά. Πρόσεχε καὶ λιγάκι στὴ στίξη. Ἰ. Ἐδ., Ἀμερικανικὴ Σχολὴ Ἀθήνα. Τιμητικὴ ἢ πρότασή σου καὶ μᾶς συγκινεῖ. Μόλις ἠσυχάσουμε κάποιος, θὰ προσπαθήσουμε νὰ στείλουμε καὶ δικὰ μας καὶ ἄλλων φίλων μας ποιήματα γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ Ἀνθολογία, πού ἐτοιμάζεις. Γράψε μας μονάχα ποιούς ἔχεις ὑπ' ὄψη σου νὰ συμπεριλάβεις. Κ. Ε. Πάτρα. Δὲν ἀνοίξαμε ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ μοιράζουμε γλυκόλογα καὶ καραμέλλες. Λέμε τὴν ἀλήθεια, ἴσια, σταρᾶτα καὶ γυνή, μὲ ὅλη τὴν ἀηδία πού ἀιστανόμαστε κάποτε ἅμα τρακάριμε μὲ ταπεινοὺς ἀνθρωπίσκους. Τί θέλεις νὰ γίνεσαι ὅμως:

Συνεχίζουμε, βλέπεις, ἕναν ἀγῶνα. Ἀ. Ἀρσέντη, Ἀθήνα. Κ' οἱ δύο οἱ μεταφράσεις ωραιότατες. Θὰ πάρουμε τὴ σειρά τους. Προτιμοῦμε τὰ «Λυρικά σονέττα» τοῦ Σαίξπηρ. Μ' εὐχαρίστηση περιμένουμε καὶ τ' ἄλλα. Γιάν. Περγ., Σπέτσες. Λάβαμε κ' εὐχαριστοῦμε. Γιαν. Σωμ., Γιάννενα. Καὶ τὰ δικὰ σου γαὶ τῶν ἄλλων Νέων, στοιχειοθετημένα μείνανε γιὰ τὸ ἐρχόμενο. Δὲ χωρέσανε στὸ σημερινό Ὑπομονὴ κ' ἐγκατέστηση. Τί νὰ σοῦ ποῖμε; Ν. Παπ., Ἀθήνα. Καὶ φυσικά δὲν τὰ εἶπε καλὰ ὁ κ. καθηγητὴς σου ὅταν σᾶς μίλησε γιὰ «τὴν ἀγνήν καθαρῆσαν τῶν βιβλίων μας» καὶ πὼς ἡ γλώσσα μας πρέπει «νὰ ἀφῆθῆ εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἀκαδημίας». Μεναρδάκος μυρίζει σ' ὅλα τούτα καὶ ἴσως νάναὶ ὁ κ. καθηγητὴς σου ἐν ἐφεδρῆί μαθητῆς του! Ἰταλομαθῆ, Κέρκυρα. Ὅμορφες μεταφράσεις ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ Ποίηση μᾶς ἔστειλε ἡ Δῶδα Ρίτα Μπούμη καὶ θὰ δημοσιευτοῦνε στὸ ἐρχόμενο. Πρόσεξε τίς νὰ δεῖς πὼς μεταφράζουνε, κ' ὕστερα μᾶς ξαναστέλνεις καὶ δικὰ σου μεταφράσματα. Ε. Θ., Ναύπλιο. Καινούργιος, καινούργια κτλ. μὲ γ κατὰ τὸ Φιλίππου, πού τὸ παράγει ἀπὸ τὸ καινούργιός. Τίς ἐπιθέσεις κτλ. μὲ ι καὶ ὄχι οἱ βαρεῖα, ἀλλὰ Τωμαδάκη. Αὐτὸς δὲν ξαίρει τὴν ὀρθογραφία τῆς Δημοτικῆς καὶ γι' αὐτὸ γράφει μειχτή, (εἰ κατὰ τὸ Χατζηδάκη), τὴ σ κ ε ψ ι μὲ ι κτλ. κτλ.

[Στὰ γράμματα πού λάβαμε μετὰ τίς 20 τοῦ Ἀπριλίου θ' ἀπαντήσουμε στὸ ἐρχόμενο].

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

“ Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ,,

Εἶναι ἕνας τόμος ἀπὸ 350 σελίδες

τοῦ Λεσβίου λογοτέχνη ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Τὸ συσταίνουμε θερμὰ σ' ὅλους τοὺς ἀγνωστές μας πού θέλουνε ν' ἀποκτήσουνε ἕνα πραγματικὰ καλογραμμένο βιβλίο.